

[Finansministeren.]

sterer. Efter mit skøn eksisterer det og skal opfyldes på dette område, og jeg har ingen tanker om yderligere stramninger.

Grünbaum: Først vil jeg gerne takke finansministeren for tilsagnet om at gøre noget ved problemet med arbejdskraft til ligningsdirektoratet og formentlig også til andre steder i ligningsadministrationen, hvor det er nødvendigt. Det er meget vigtigt — det er jeg helt klar over at finansministeren også mener — at skaffe denne arbejdskraft frem, hvis man skal gøre noget ved spørgsmålet.

Og så vil jeg gerne sige et par ord om det med vurderingen. Det er nemlig et vigtigt punkt i hele den diskussion, der har været her om landbrugets stuehuse. Forholdet er nemlig det, at man ikke har samme grundlag, som man har ved parcelhusene. Det er et af problemerne. Jeg har sagt, at vi fra mit partis side accepterer den nyordning, der er lavet, vi accepterer det princip, at man skal have en vurdering, og så skal man have en lejeværdiprocent, ligesom man har det for parcelhusene. Men når man skal diskutere procentens størrelse, så må man ikke være blind for, at den vurdering, der foregår af landbrugets stuehuse, er af en ganske anden karakter end den, der foregår for parcelhusene. Der foretages jo en samlet vurdering af landbruget som landbrug, og så får man en eller anden reststørrelse til stuehuset. Det er ikke sådan, at man siger: hvad er det stuehus værd som stuehus til at bo i? Og jeg er helt enig med finansministeren i, at selvfølgelig skal man da ikke af en faldefærdig rønne eller af et mindre godt stuehus ansætte lige så stor en lejeværdi som af et moderne parcelhus. Det skal være den reelle værdi, men jeg tror nok, ligningsfolkene og vurderingsfolkene vil være enige med mig i, at problemet, når man nu går over til den ordning, ligger i, hvordan man vurderer, og man vurderer altså på en helt anden måde, når det drejer sig om landbrugets stuehuse, end man ellers gør. Det vil jeg lige gøre finansministeren opmærksom på, hvis han ikke er opmærksom på det i forvejen. Så må vi jo se på, om det er en rigtig måde at vurdere dette på, eller om vi skal over til at forlange en selvstændig vurdering af stuehuset som bolig. Så tror jeg nu nok, at teknikerne

vil sige: nej, det bliver lidt for kompliceret, lad os så hellere tage en lidt højere procent, sådan at vi rammer det rigtige. For det vil jeg da også gerne sige, og stærkt ikke mindst til hr. Jens Foged, som sagde, at jeg nu var ude på at drive jagt på landbrugets stuehuse — hr. Jens Foged elsker jo stærke udtryk — at jeg driver bestemt ikke jagt på landbrugets stuehuse, og når det drejer sig om jagt, så tror jeg nu nok, at hr. Jens Foged er mere kyndig på det område i det hele taget. Jeg driver ikke jagt på landbrugets stuehuse. Jeg mener også, vi alle sammen i skatteudvalget er enige om, at vi skal finde frem til det, der er en rimelig ansættelse af disse huse, sådan at det bliver nogenlunde det samme, hvad enten man bor i et landbrugsstuehus, eller man er postbud og bor i et andet hus.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til samme udvalg som den foregående sag på dagsordenen. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er ved get.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om tipning.

(Lovforslaget (nr. 25) findes i tillæg A. sp. 813, fremsættelsen i tidenden sp. 128).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Søren B. Jørgensen: Det foreliggende lovforslag skal være den revision af tipsloven, som alle partier de sidste 5-6 år har ønsket. Jeg ved ikke, om det er finansministerens mening, men at det skulle ende med, at denne revision muligvis skulle blive et led i regeringens spareplan, havde vist ingen regnet med. Efter at have læst bemærkningerne igennem kan jeg ikke få andet ud af det, end at finansministeren fremover vil spare et temmelig stort beløb, som idrætten nu selv må udrede, med den begrundelse, at

[Søren B. Jørgensen.]

deres indtægter er øget betydeligt. Men er de nu det? For tager vi hensyn til inflationen og prisstigningerne i de forløbne år, så vil det sikkert vise sig, at det er så som så med, hvor meget idrætten reelt har fået mere at arbejde med. I de tusinder af sportsforeninger, der findes over hele landet, udføres der hver eneste dag et opdragende, oplysende og socialt arbejde fortrinsvis ved frivillig arbejdskraft. Hvad dette arbejde nationaløkonomisk betyder for det danske samfund, kan ikke gøres op i penge. Vi kan ikke vide, hvor mange unge mennesker der i kraft af det arbejde har undgået på en eller anden måde at komme på kant med samfundet og f. eks. ende som narkomaner, og så var det helt andre beløb, som ministeren havde måttet af med.

Må jeg også nævne motionen. Den er bl. a. i kraft af den oplysningsvirksomhed og de kampagner, idrætsorganisationerne har iværksat, blevet et fast program i manges hverdag. Men skal der ske et fald i de tiltagende hjertetilfælde, så er det også nødvendigt, at der yderligere sættes ind på dette område, og også det koster penge til reklame, til oplysning, som idrætsorganisationerne er de nærmeste til at forestå. Jeg er vidende om, at en idrætsorganisation herhjemme, der har iværksat en landsomfattende motionskampagne med det formål at holde folk i form, bekæmpe hjertesygdommene, i dag har et meget stort underskud på denne kampagne og ikke aner, hvor den skal skaffe pengene fra. Det er altså også til det arbejde ministeren mener man har for mange penge.

Må jeg så også sige, at når de bedste af vore sportsfolk efter mange års træning drager ud til internationale stævner og olympiader for at prøve kræfter med andre landes ungdom og ofte, selv om vi er et lille land og vi er amatører, har formået at få Dannebrog op på sejrsmasten, ja, så er det en reklame, der ikke kan gøres op i penge. Det har hidtil for statskassen været en effektiv, en billig reklame for Danmark og, lad os bare få det hele med, for de danske produkter, hvis eksport vi skal leve af.

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår det, at ministeren har fået en henvendelse fra Danmarks Olympiske Komité, der

gerne vil have et permanent statstilskud på 500.000 kr. årlig, for at de kan tilrettelægge og gennemføre Danmarks deltagelse i de olympiske lege. Staten har hidtil kunnet støtte denne deltagelse ved på en ekstra tipsdag at give afkald på bevillingsafgiften, og de idrætslige organisationer har så givet afkald på deres overskud. Nu tippes der imidlertid hele året, og så er der ikke plads til en ekstra tipning til fordel for Danmarks Olympiske Komité, men ministeren har alligevel fundet en udvej, så vi fortsat kan blive repræsenteret, idet han siger: selvfølgelig skal I have de 500.000 kr. fremover, men nu skal I altså bare selv betale det hele af tipsmidlerne, nu vil staten ikke længere være med. Med andre ord: den goodwill, den reklame, danske sportsfolk skaffer os over hele verden, skal de nu selv betale af de midler, de får til det helbredsmæssige, det oplysende og det sociale arbejde, jeg indledningsvis omtalte.

Jeg mener, det er for dårlig en løsning. Jeg tvivler på, om ministeren i det hele taget har flertal for denne løsning her i salen. Jeg tror, ministeren har handlet overilet i dette tilfælde. Jeg tror på, at ministeren har den rette forståelse for det arbejde, der laves i vore idrætsorganisationer, ikke alene for ungdommen, men for hele befolkningen, og hvis jeg har ret og ministeren har noget at have den forståelse i, så må det også være muligt at få ministeren til endnu en gang at overveje en anden og bedre løsning, f. eks. bare én eneste gang af de 51 gange, der tippes, at give afkald på 5 øre pr. række og lade dem tilfalde Danmarks Olympiske Komité. Men hvis det ikke kan lade sig gøre, hvis ministeren mener, at også de 5 øre er nødvendige for at rette landets økonomi op, kunne man dog overveje blot én gang om året som hidtil at give afkald på den bevillingsafgift, man hidtil har ladet tilfalde komiteen. Så er jeg sikker på, at idrætsorganisationerne nok vil klare det resterende.

Men hvis ministeren fortsat holder fast ved, at dansk idræt får så mange penge, at den selv bør klare sin deltagelse i de internationale stævner og olympiader, så rejser jeg spørgsmålet, om det da ikke vil være muligt én gang om året, bare én gang, at forhøje indskudsafgiften fra de nuværende 30 øre til 35 øre. Så sparer ministeren sine penge,

[Søren B. Jørgensen.]

idrætten får det, den skal have, den tjener også penge ved det, og vi får folk til olympiaden. Det er ikke den ideelle løsning, men den er dog bedre end den af ministeren foreslåede.

Vi kan diskutere det videre i udvalget, hvor der også er andre ting, jeg gerne vil berøre, f. eks.: hvis nu dette lovforslag imod min forventning vedtages, betyder det så, at hvis andre organisationer, f. eks. Dansk Firmaidræts Forbund, kommer og på linje med DBU og nu Danmarks Olympiske Komité vil have deres navn nævnt i denne lov og få et fast beløb, bliver de så imødekommet? Jeg tror, Danmarks Olympiske Komité erkender, at den har gjort dansk idræt en bjørnetjeneste.

Må jeg stille et spørgsmål til sidst til ministeren? Har ministeren, før dette lovforslag blev udarbejdet, henvendt sig til de implicerede parter — de tre organisationer, der normalt modtager penge fra tipstjenesten — og hvad har de i bekræftende tilfælde svaret? Eller er det sådan, at det er ministeren, der dikterer, at nu må de selv betale fremover?

Om ophævelse af revisionsparagraffen blot, at jeg finder det meget betænkeligt. Jeg går ud fra, at det ikke betyder, at der ikke fremover kan ske ændringer i tipsloven. Jeg tænker her på, at det meget vel kan ske, at der fremkommer synspunkter i den betænkning, som det af kulturministeren nedsatte idrætsudvalg engang afgiver, der kan give anledning til ændringer. Også hvis vi foretager en vurdering af de muligheder, fritidsloven giver de klubber, der i dag nyder godt af tipsmidlerne, kunne det tænkes, at dette her kan give anledning til ændringer.

Der var flere andre ting, jeg kunne nævne. Men som det allerede fremgår af det, jeg har sagt, er det en lunken for ikke at sige kølig modtagelse, socialdemokratiet kan give dette lovforslag. Det er ikke engang den næstbedste løsning, det er en dårlig løsning, for vi kan pege på flere andre, som vi finder bedre end den af ministeren foreslåede. Men der har altid været fuld enighed om tipsloven, og vi vil deltage i udvalgsarbejdet i et forsøg på at finde en løsning, vi alle kan samles om, så den enighed, der hidtil har været om støtten til dansk idræt, kan bevares.

Simonsen: Det spørgsmål, vi her diskuterer, har i de senere dage optaget offentligheden meget stærkt, hvad jo også er forståeligt. Efter den tale, som hr. Søren B. Jørgensen netop har holdt, er der næppe et øje tørt. Man er næsten ved at få fornemmelsen af, at de, der støtter finansministerens rimelige forslag, er idrætsuvenlige. Så enkelt er det nu vist ikke.

For os at se, er det en uheldig løsning, at man forud for hver olympiade i virkeligheden har skullet gå tiggergang til folketinget for at få f. eks. en ekstra tipsuge, for at få staten til at afgive en del af afgiften eller endelig, som det blev foreslået af hr. Søren B. Jørgensen, og som man også kan læse det i et dagblad i dag, for at få lagt en ekstra femøre på i en uge, så man kunne få penge hjem til Danmarks Olympiske Komité. Det er efter vor opfattelse en urimelig fremgangsmåde.

Når Danmarks Olympiske Komité derimod, som det fremgår af ministerens forslag, for eftertiden forlods får 1/2 mill. kr. af tipsmidlerne, får den for det første flere midler i hænde, end tilfældet har været før, og det synes jeg er meget vigtigere at lægge vægt på, ikke mindst som det fremgår af bemærkningerne, da man i Danmark ikke tidligere har fået samme støtte som i andre skandinaviske lande. Dernæst får Danmarks Olympiske Komité væsentlig større muligheder for at disponere, end tilfældet har været før. Nu kan der planlægges; nu ved man, hvad man har at rette sig efter, og så behøver man ikke hver gang forud for en olympiade at finde ud af, hvordan man nu bedst finder et sindrigt system, som kan give lidt ekstra penge i kassen.

Ser vi på, hvad staten skød til i 1967, da denne sag sidst var på tale, viser det sig, at det i virkeligheden kun drejede sig om et beløb på 224.000 kr. Det nævnte hr. Søren B. Jørgensen ikke noget om, men jeg synes, det er væsentligt at få understreget, at dette beløb i virkeligheden er meget ringe i forhold til det, idrætten sidste år har fået fra tipsmidlerne, nemlig 27 mill. kr. Man kan så selvfølgelig sige, hvis man vil være særlig ivrig, at dette beløb undlader finansministeren altså i denne omgang at tildele olympiadedeltagerne, men her glemmer man den ændring, der er sket i tipsmidlernes udvikling, bl. a. på grundlag af den ændring af

[Simonsen.]

tipsloven, som fandt sted i 1967, altså på samme tid som man sidste gang diskuterede støtte til olympiadedeltagerne. Ved denne revision af tipslovgivningen afstod staten hver eneste tipsuge fra $\frac{1}{3}$ af bevillingsafgiften og gav dermed væsentligt øgede tilskud til idrætten. Det er her, vi har den væsentlige årsag til, at midlerne fra finansåret 1967-68 til 1969-70 er steget fra 22 mill. kr. til 27 mill. kr. Uanset at der selvfølgelig er tale om inflation, som hr. Søren B. Jørgensen var inde på, er der dog immervæk inden for denne meget korte periode tale om en forøgelse af midlerne på 25 pct., hvilket giver rigelig dækning for den inflation, der har været tale om.

Ydermere — det synes jeg også er vigtigt at gøre sig klart, når vi skal diskutere, om man bliver rimeligt eller ikke rimeligt behandlet — har vi i den foregående folketingsssamling vedtaget en ændring af tipsloven, således at man nu kan foretage lodtrækning, når kampe i en tipsuge aflyses. Det gjorde man netop for at stimulere interessen blandt tipperne for ad den vej at få flere midler i kassen end før. Det har vi nu ikke mulighed for at registrere resultaterne af, men alle var, da vi behandlede loven sidste vinter, enige om, at det ville give en væsentlig større indtægt end tidligere, idet man jo havde statistisk materiale, der belyste, at i de uger, hvor der var sandsynlighed for afløsning af kampe, gik antallet af tipperne væsentligt ned. Det vil igen sige, at beløbet på 27 mill. kr. for finansåret 1969-70 muligvis bliver væsentligt forøget i finansåret 1970-71.

Man kan undertiden gøre en myg til en elefant, og det mener jeg egentlig at modstanderne i denne sag gør. Det tjener ikke sagens interesse, for vi er selvfølgelig alle meget idrætsvenlige. Vi glæder os over, at idrætten får disse øgede midler. Det har vi sagt både ved revisionen af tipsloven i 1967 og ved revisionen i 1969, derom er der ingen diskussion. Men vi føler til gengæld også, at vi med det forslag, finansministeren her er

kommet med, giver Danmarks Olympiske Komité væsentlig bedre og væsentlig rimeligere arbejdsvilkår, end den tidligere har haft. Derfor vil vi ønske Danmarks Olympiske Komité held og lykke med de velordnede forhold, den nu kan komme til at arbejde under.

Må jeg sige med hensyn til revisionsbestemmelsen, at vi er enige med ministeren i, at den bliver udtaget. Den blev jo indsat, som det altid er i den slags tilfælde, for at man kunne have en grænse, hvis det var sådan, at loven ikke fungerede, som den skulle. Vi har nu beviser på, at den fungerer godt. Men når hr. Søren B. Jørgensen siger, at han ikke håber, det betyder, at loven ikke kan ændres, må jeg svare, at det er almindelig kutyme, at en lov ændres, når der er flertal for at ændre den, så vi har ikke givet nogen blankoveksel, fordi vi udelader en revisionsbestemmelse. Det må dog med den positive virkning, loven har haft fra 1967 og til i dag, være rimeligt, at vi udelader denne revisionsbestemmelse. Først hvis det viser sig, at der kommer ting ind, som vi ikke har kunnet forudse, kan vi tage loven op til revision.

Jeg skal med disse bemærkninger på min gruppes vegne anbefale lovforslaget til velvillig behandling.

Søren Jensen: Da mit partis ordfører, hr. Robert Christensen, er forhindret i at være til stede, skal jeg på venstres vegne tilsige en velvillig behandling af forslaget.

Der er sagt mange kønne ord, og med rette, om idrætten og det liv, der rører sig ude på idrætspladserne. Men jeg kan ikke lide, at socialdemokratiets ordfører, hr. Søren B. Jørgensen, nærmest synes at ville tage patent for sit parti på støtte til idrætten, for fakta er jo, at idrætten aldrig har fået større støtte, end den får i dag.

Det nye i lovgivningen er, at ministeren foreslår, at der skal etableres en permanent støtteordning, så Danmarks Olympiske Komités arbejde kan støttes gennem et fast årligt beløb på 500.000 kr. Det har vi for et

[Søren Jensen.]

øjeblik siden hørt kritiseret, men beløbet må dog ses i forhold til flere ting. Fra de andre nordiske lande møder man med store delegerationer, og det er jo en almindelig opfattelse i alle partier her i folketinget, at vi gerne vil repræsenteres på en måde ved olympiaderne, som vort land kan være bekendt.

Hr. Simonsen var inde på de fordele, der var ved nu at få et fast beløb, og det skal jeg ikke komme nærmere ind på. Det er naturligt ligesom hr. Simonsen at pege på, at der igennem 2 år er sket en stigning af de midler, der tilføres idrætten via tipsmidlerne, på 5 mill. kr., eller som det blev nævnt fra 22 mill. kr. til 27 mill. kr. Vi vil gerne fra venstres side være med til, hvor det er muligt, at støtte idrætsorganisationerne og idrætten i det hele taget, for vi har den opfattelse, at de penge, der gives ud til idrætten, er givet godt ud. Derfor er vi også rede til at se på nogle af de spørgsmål, der er rejst her under forhandlingen, i det udvalg, som jeg forstår skal nedsættes.

Vi finder det naturligt, som hr. Simonsen før sagde, at revisionsparagraffen tages ud. Deri ligger jo ikke, at loven ikke kan tages op til revision, og at det kan ske snart. Vi ved jo, at hvis det begæres, bliver en lov taget op igen, og med den styrke og værdi, idrætsorganisationerne har, er der for mig ingen tvivl om, at hvis man ønsker en revision af loven i nær fremtid, vil man også få det.

Martin Pedersen: Det er klart, at vi alle sammen er idrætsvenlige. Det ville jo være mærkeligt andet, når det som her drejer sig om landets største ungdomsbewægelse, eller man kan måske sige landets største folkebewægelse. Det skal jeg derfor heller ikke komme nærmere ind på.

Det har hidtil været sådan, at de udgifter, der gik til olympiaderne, blev afholdt af tipsmidlerne, og vi må fra vort partis side finde det helt naturligt, at dette fortsætter. Det er allerede nævnt, hvorfor det ikke kan fortsætte på den hidtidige måde, men jeg synes, det må være ordnet tilfredsstillende for Danmarks Olympiske Komité, når der nu fastsættes et bestemt beløb, således at man i komiteen ved, hvad man har at rette sig efter. Jeg kan ikke tro andet, end at man

inden for samtlige idrætsorganisationer er interesseret i, at Danmark kan blive repræsenteret ved de olympiske lege, uden at der skal tages alt for meget hensyn til pengene. Man må have de fornødne midler dertil, og derfor vil jeg mene, at den måde, lovforslaget her løser spørgsmålet på, må være fuldt ud tilfredsstillende for idrætsorganisationerne. Vi, der har beskæftiget os med idræt igennem mange år, ved, at der meget ofte både i de store idrætsorganisationer og navnlig ude i de små mangles penge, og man ønsker naturligvis fra idrættens side at få de flest mulige. Det må også erkendes, at der i den nuværende regerings tid er sket en betydelig forøgelse af de midler, som samfundet både på det statslige og det kommunale plan stiller til rådighed for idrætten.

Jeg skal på det radikale venstres vegne anbefale det foreliggende forslag. Vi vil være interesseret i i udvalget at få belyst på grundlag af de seneste regnskabstal, dels hvordan fordelingen er mellem idrætten og andre, dels om der er en rimelig fordeling imellem de forskellige idrætsorganisationer i forhold til deres medlemstal.

Arne Larsen: Jeg agter ikke at deltage i den hårde konkurrence fra tingets talerstol om, hvem der er mest idrætsvenlig. Jeg afstår herfra og kan altså ikke forvente at komme på nogen sejrskammel.

I henhold til den gældende lov om tipning skal loven til revision i folketingssamlingen 1970-71. I og for sig havde jeg derfor ventet en noget mere omfattende revision end den, vi behandler i dag. Især havde jeg ventet en noget mere omfattende revision af lovens § 7, der omhandler fordelingen af tipsselskabets overskud, idet der jo igennem årene har været rejst megen kritik af de principper og regler for fordeling, som netop indeholdes i § 7.

I 1967 foreslog det konservative folkeparti, at alt overskud fra tipsselskabet skulle tilfalde sporten, således at det, der i dag for en dels vedkommende også tilfalder kulturelle formål og ungdommens friluftsliv, skulle udgå af loven. Men nu forstår jeg, at man har skiftet mening i det konservative folkeparti. Hr. Simonsen erklærede jo, at loven er udmærket og virker efter sin hensigt, og det samme siger finansministeren. Jeg er tilfreds med at høre disse erklæringer,

[Arne Larsen.]

for vi i mit parti har ikke noget ønske om at revidere disse principper.

Det forslag, som er stillet her af finansministeren, om, at der forlods skal ydes Danmarks Olympiske Komité 500.000 kr. af de penge, som sættes af til idrætslige formål, kan jeg i og for sig også give tilslutning til. Det vil sige, at i en periode mellem to olympiader vil Danmarks Olympiske Komité have 2 mill. kr. til at arbejde med det mål, at Danmark bliver pænt og godt repræsenteret ved de olympiske lege. Det er måske mere, end der ydes i dag. Jeg er ærlig talt ikke på det rene med — og det fremgår heller ikke af bemærkningerne til lovforslaget eller af ministerens forelæggelsestale — hvad der adskiller den ordning, ministeren foreslår her, og den hidtil gældende ordning. Jeg ved ikke, om det er til fordel for Danmarks Olympiske Komité og arbejdet i forbindelse med de olympiske lege, eller det ikke er det. Men vi vil gerne give tilslutning til dette forslag, hvis det betyder en forbedring af Danmarks Olympiske Komités økonomi, og hvis tilskuddet til idrætsorganisationerne ikke forringes i den forbindelse.

Måske skulle ministeren have ventet med at fremsætte forslaget, indtil den kommission, som er nedsat under kulturministeriet, havde fået lejlighed til at udtale sig om problemerne. Da denne kommission er nedsat til at kulegrave idrættens forhold og problemer og vel også herunder de økonomiske, havde det måske været klogere at vente, indtil man havde hørt, hvilket resultat man var kommet til i denne kommission. Eller er det sådan, at ministeren måske har opgivet at vente på noget resultat derfra?

Der er én ting, der bekymrer mig i forbindelse med lovforslaget, og det er, at man ej heller fra Danmarks Olympiske Komités side er tilfreds med dette lovforslag. Man har 290.000 kr. i kassen i dag, og af de 500.000, som man nu får bevilget pr. år, forfalder den første rate i efteråret 1971. Det vil altså sige, at så har man rundt regnet 800.000 kr. til olympiadearbejdet i 1972, og det er adskilligt mindre, end man ville have for en hel periode, hvor beløbet må forventes at blive 2 mill. kr. Man beklager sig meget over, at der tilsyneladende nu ikke gives mulighed for at få et større økonomisk til-

skud. Derfor vil jeg spørge finansministeren, om der ikke, måske i henhold til den gældende lov eller på anden måde, kan ydes Danmarks Olympiske Komité et større tilskud, således at det forberedende arbejde op til olympiaden i 1972 bliver støttet økonomisk i større omfang, end lovforslaget åbner mulighed for.

Finansministeren (Poul Møller): Jeg vil gerne takke ordførerne for den forståelse, de har vist over for forslaget. Der er dog en enkelt ordfører, som ikke var særlig sympatisk indstillet over for det, men det ordner sig vel, efterhånden som oplysningerne om sagen kommer frem.

Hr. Arne Larsen spurgte: hvad ydes der i dag til Danmarks Olympiske Komité? Jeg vil gerne sige, at hidtil har man prøvet at finansiere komiteens arbejde ved at give den nogle ekstraordinære tipninger. I december 1967 havde vi den sidste ekstraordinære tipsdag, der gav 787.100 kr. I januar 1965 fik man 543.900 kr. I juni 1962 gav det 631.600 kr. og i juni 1958 496.400 kr. Så skal vi tilbage til 1954 — der var ikke nogen mellem 1954 og 1958 — hvor Danmarks Olympiske Komité ved ekstraordinær tipning fik 375.900 kr. Når man tænker på, hvor mange år disse beløb er fordelt over, vil man med dette forslag stille Danmarks Olympiske Komité bedre, og jeg mener derfor, jeg kan være lige så stolt som hr. Søren B. Jørgensen, når jeg i fremtiden ser Dannebrog gå til tops over de olympiske sejrsskamlar.

I øvrigt tror jeg ikke, man skal prøve på at måle vor sympati for idrætten ud fra vor gavmildhed med statens midler. Det er til syvende og sidst vores egen indstilling, det kommer an på: om vi selv er rede til at ofre noget, eller om vi bare ønsker, at andre, staten og skatteyderne, skal ofre. Det er jo det, der er sagens kerne: skal staten, skal skatteyderne ofre penge til Danmarks Olympiske Komité, eller skal man prøve at holde det inden for de, jeg synes pæne beløb, idrætten efterhånden får fra tipningen?

Dengang man i 1967 ønskede loven ændret, således som hr. Arne Larsen sagde, så idrætten fik en større andel, måske alle midlerne fra tipningen, havde idrætten i 1966-67, der var det sidste regnskabsår forud for den pågældende revision, fået 14,5 mill. kr., mens man i det regnskab, der skal have decharge på

[Finansministeren.]

generalforsamlingen i denne måned, har et beløb på 27 mill. kr. til idrætten. Det vil sige, at den revision, man foretog i 1967, faktisk har medført omtrent en fordobling af idrættens indtægter ved tipning.

Nu forekommer det mig, at olympiaden er et idrætsmæssigt formål, og når man har fået en forhøjelse af sine indtægter fra tipningen fra 14,5 mill. kr. til 27 mill. kr., så har jeg svært ved at forstå, at idrættens organisationer ikke kan unde Danmarks Olympiske Komité 500.000 kr. af de midler, som er sat af til idrætsformål. Man kan selvfølgelig skære i de andre midler, men de er ikke vokset så hurtigt. Man kan sige, det skal gå ud over ungdommens friluftsliv, det skal gå ud over de sociale og kulturelle foranstaltninger, der tilgodeses ved tipningen. Men de er i den periode, jeg her omtaler, kun vokset fra 6,3 mill. til 7,5 mill., altså med 1,2 mill. kr.; procentvis betydelig mindre. Ved revisionen i 1967 ville man jo have, at idrætten skulle have en større andel og de andre en mindre andel. Skal man gå ud og tage det fra friluftslivet, som dog også er en vigtig interesse og ungdomsbevægelse, eller fra de mange små sociale organisationer, som får tilskud af tipsmidlerne? Skal man tage penge fra omsorgsarbejdet for de gamle og for invaliderne for at skaffe 500.000 kr. til olympiaden?

Det er på forhånd min indstilling, at vi ikke kan have en ny statsudgift, men jeg vil godt hjælpe olympiadekomiteen — dog ikke ved at forøge statens udgifter, for de er store nok i forvejen, og vi er inde i almindelige bestræbelser på at prøve at sænke deres stigningstakt. Når udgangspunktet er, at man alligevel vil hjælpe, må man forstå, at det i hvert tilfælde falder i mine øjne, at idrætten får 27 mill. kr. mod 14,5 mill. kr. i 1967, og derfor skulle man kunne ordne det selv og anse det for at være et idrætsformål, at vi bliver ordentligt repræsenteret ved olympiaden. Jeg tror egentlig også, hr. Søren B. Jørgensen ønsker en ordentlig repræsentation ved olympiaden; han betragter det også som en idrætsopgave. På den baggrund har vi foreslået, at man forlods skulle tage 500.000 kr. af det beløb, der kommer i fremtiden, til idrætsmæssige formål. Der kan altså godt være 27 mill. kr. i det sidste regnskabsår, men det er i hastig stigning.

Jeg håber, jeg herigennem har besvaret hr. Søren B. Jørgensens spørgsmål om, hvad idrætten reelt har fået ud af tipningen.

Så blev jeg spurgt om, hvad idrætten tidligere betalte til olympiadekomiteen. Dette, at man gav komiteen en tipsdag, betød naturligvis, at idrætten gav afkald på nogle penge. Den fik ikke andel i det almindelige overskud den pågældende tipsdag, Danmarks Olympiske Komité fik hele den pågældende tipsdags gevinst — de beløb, jeg har nævnt tidligere i denne tale. Jeg kan sige, at vi har regnet ud, at idrætten hidtil har betalt $\frac{2}{3}$ af Danmarks Olympiske Komités bidrag, og kun $\frac{1}{3}$ er blevet betalt ved, at de andre formål ikke har fået andel i den pågældende tipsdag. Derfor er der ikke så forfærdelig stor forskel, de er vant til at betale $\frac{2}{3}$.

Men når vi ikke kan give dem en tipsdag, hænger det sammen med, som der står i forelæggelsestalen, at tipstjenesten nu disponerer over 51 weekends. Hvis man derfor skal skubbe en 52. ind, har man kun én mulighed, nemlig juleugen. Man kunne naturligvis tage en af de almindelige 51 tipsdage og lægge over til Danmarks Olympiske Komité, men så blev det også idrætten, der kom til at betale. Så faldt dens indtægter med $\frac{1}{51}$, hvis det var en gennemsnitlig indtægtsdag, og $\frac{1}{51}$ af de 27 mill. kr., man har fået i det sidste år, er meget tæt ved 500.000 kr. Det er praktisk taget det samme beløb. Derfor har jeg svært ved at se, at udvejen ligger dér, og jeg kan ikke se, at det ville være mildere over for idrætten at snuppe en tipsdag fra den og give den til Danmarks Olympiske Komité.

Jeg må som sagt mene, at komiteens arbejde er et idrætsarbejde, det har et idrætsmæssigt formål, og de midler, der af tipsloven er henlagt til idrætsmæssige formål, må med rimelighed også ofres til det formål, at vi bliver repræsenteret ved de olympiske lege.

Hr. Søren B. Jørgensen spurgte, om jeg havde spurgt idrætten. Det har jeg ikke. Jeg har meddelt Danmarks Olympiske Komité resultatet af disse overvejelser. Jeg vil ikke sige, den har været udelt tilfreds, men den har vel kunnet acceptere forslaget. Jeg har da godt set i aviserne, at der er andre idrætsledere, som ikke er så begejstrede for det, og det er der vel ikke noget at sige til.

[Finansministeren.]

Jeg har ikke til hensigt at diktere. Jeg har fremlagt et lovforslag her i tinget, og det er ikke noget diktat. Det kommer helt an på tinget og dets udvalg, om man vil acceptere dette forslag, eller om man vil finde en anden løsning eller slet ikke finde nogen løsning, men sige: de må komme en gang imellem og bede om en ekstra tipsdag, og så må vi se, hvad vi kan gøre ved det i finansudvalget og andre steder. Det er helt op til udvalget. Jeg er naturligvis ikke lidenskabelig i denne sag, hvorfor skulle jeg egentlig være det? Jeg håber, vi kan behandle den lidenskabsløst alle sammen. Det afgørende nu er at få sikret, at Danmarks Olympiske Komité får penge til sit formål.

Der blev rejst det spørgsmål af hr. Arne Larsen, hvornår disse bidrag egentlig skulle træde i kraft, og det er også rejst tidligere over for mig. Regnskabsåret 1969-70 er netop afsluttet, der skal være generalforsamling i tipstjenesten her i oktober måned, og det vil nok ikke være nemt at sige til idrætten: nu skal I give afkald på 500.000 kr. af indtægten 1969-70. Det vil sige, at det første år, hvor det får virkning, bliver 1970-71, og næste gang 1971-72 inden olympiaden i 1972. Nu er det heldigvis sådan, at den olympiade bliver afholdt i München, og det betyder, skulle man jo tro, at rejseudgifterne bliver mindre end dengang, den blev afholdt i Mexico, hvor vi ved man havde meget store rejseudgifter for olympiadedeltagerne. Men jeg er da villig til at drøfte med udvalget, om vi kan finde udvej for en tidligere tildeling af a conto-betalinger på grundlag af det løbende års indtægter. Det er den slags ting, som vi kan drøfte og prøve at finde en løsning på. Men én ting står klart for mig: hvad enten man vil løse det på den ene eller den anden måde, kan jeg ikke tilslutte mig den løsning bare at sige, at vi skal belaste statens almindelige udgifter med 500.000 kr. ekstra i den nuværende økonomiske situation.

Søren B. Jørgensen: Jeg vil gerne sige, at der ikke er tale om at være idrætsvenlig eller om konkurrence om idrætsvenlighed. Vi har altid kunnet samles omkring denne lovgivning her i tinget, og det kan vi også fremover.

Jeg mener, det er et spørgsmål om, hvad

der er retfærdigt og rimeligt. Det ligger sådan, at hvis vi tager sidste år, er det rigtigt, at idrætten fik tildelt omkring 3 mill. kr. mere, end den fik året i forvejen. Men staten har tjent omkring 5 mill. kr. De to har i fællesskab kunnet løse problemerne i forbindelse med Danmarks Olympiske Komité. Er det så rimeligt, at den, der har haft mindst ud af det, idrætten, skal betale alle udgifter til komiteen fremover? Det er jo det, der er sagen. Vi siger nok, at 3 mill. kr. er meget, og det er det måske også. Men hvis vi tager prisstigningerne med i betragtning, er det reelt kun 1 mill. kr. — jeg vil tro, de 2 mill. kr. går til prisstigninger og inflation osv. — idrætten har fået mere at arbejde med sidste år. I de organisationer, der nyder godt af tipsmidlerne, er der ca. 2 millioner medlemmer, så det er ca. 50 ør pr. år til hver. Jeg ved ikke, om man kan sige, det er de helt store tal. Jeg ved ikke engang, om man kan købe en skive leverpostej for det i dag, det er vist ret tvivlsomt. Det er det, jeg har fundet urimeligt, og det er det, jeg har peget på her.

Jeg skal så ikke komme ind på alle de andre tal for, hvad staten har tjent og idrætten fået i den tid, vi har haft ordningen. Men det er med glæde, jeg hørte venstres ordfører; han gav ikke fuld tilslutning, men ville i hvert fald forhandle om løsningen, og ikke mindst dette, at finansministeren ikke lægger sig helt fast på dette lovforslag, får mig til at tro, at vi nok skal finde en ordning, vi kan samles om.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Der er ikke mere på dagsordenen.

I skrivelse af dags dato meddeler arbejdsministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om Danmarks forvaltningshøjskole.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlggaard): Herved skal jeg tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om Danmarks forvaltningsskole.

Forslaget er bortset fra et par redaktionelle ændringer identisk med det i foråret fremsatte lovforslag, og jeg skal derfor indskrænke mig til at henvise til de dengang fremførte bemærkninger. Lovforslaget blev fremsat den 6. maj 1970.

Supplerende skal jeg blot anføre, at den administrative mellemuddannelse, som vel er den væsentligste nydannelse, påbegyndes i dette efterår i overensstemmelse med finansudvalgets beslutning den 28. januar 1970 (aktstykke nr. 105). Der er oprettet 3 hold i København, 1 i Århus og 1 i Ålborg, og der er anmeldt deltagere såvel fra den statslige som den kommunale administration. Der er 20-23 elever på hvert hold. I de kommende år påregnes der startet 8 hold om året.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til folketingets velvillige behandling.

Formanden: Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 14. oktober, kl. 13 med følgende dagsorden:

- 1) *Indstillinger fra udvalget til valgs prøvelse.*
- 2) *Spørgsmål til ministrene.*
- 3) *Første behandling af:*
Forslag til lov om ændring af lov om udførsel af kød m. m.
- 4) *Første behandling af:*
Forslag til lov om ændring af lov om folkepension. (Forhøjelse af grundbeløb).

5) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om invalidepension m. v. (Forhøjelse af ydelser).

6) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om pension og hjælp til enker m. fl. (Forhøjelse af grundbeløb).

7) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om omsorg for invalidepensionister og folkepensionister. (Forhøjelse af beløb til personlige fornødenheder).

8) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til toldlov.

9) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om forbrugsafgifter
og
Forslag til lov om afgift af benzin.

10) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til lov om ændring af kildeskatteloven
og
Forslag til lov om ændring af ligningsloven.

11) *Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:*

Forslag til lov om ændring af lov om tipping.

12) *Valg af 1 medlem til mødrehjælpsinstitutionernes tilsynsråd (i stedet for Jens Kampmann).*

Mødet hævet kl. 16.05.